

El robatori del segle!

nº 104 maig-juny 2010 - donatiu 2 euros

Editorial	pàg 3	Sindical:	pàg 9-11
Pàgines centrals :	pàg 12-15	Educació, mobilitzacions, balanç PlanÑ, locals CGT-Barcelona	
El robatori del segle		Debats sobre decreixement	pàg 16-18
Punxant globus.		Internacional:	pàg 19-24
Mesures ZP		Cimera UE-Marroc, Haití, Argentina, Grècia.	
Política	pàg 4-7	Última hora: atac a solidaris amb Gaza	pàg 24
Franquisme avui		Suplement:	
Impunitat dels crims del franquisme		Transició espanyola. Història d'una traïció	
Egunkaria			
Immigració. Buscant caps de turc	pàg 8		

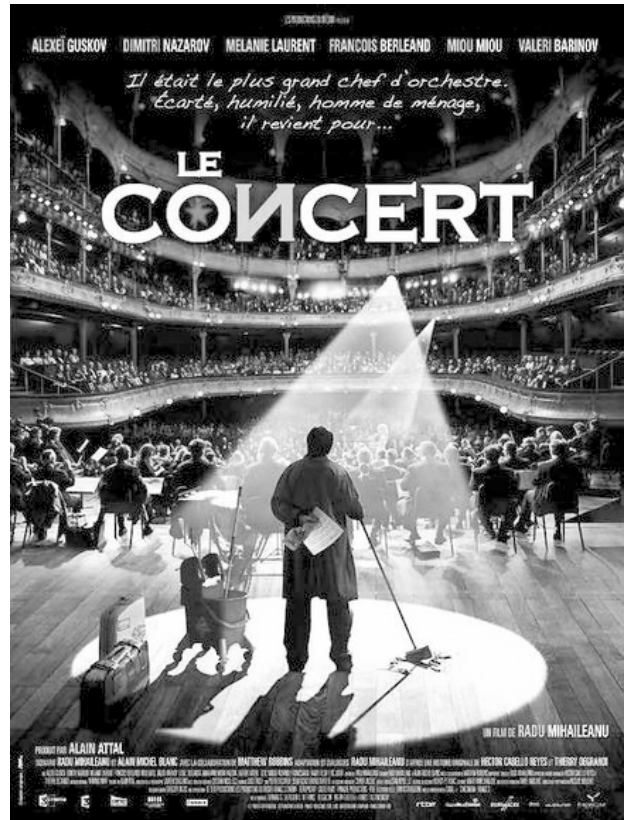
LA NOSTRA CRÍTICA RECOMANA...

Le concert (El concierto), del director Radu Mihaileanu.

Una història explicada en clau de comèdia que ens narra les peripècies d'Andrei Filipov –el millor director d'orquestra del Bolshoi de la Unió Soviètica en l'època de Brezhnev-.

Un detall, no voler desfer-se'n dels músics jueus de l'orquestra, fa que l'acomiadin i que es passi trenta anys netejant el Bolshoi. La seva venjança serà intentar suplantar l'orquestra oficial per una altra (formada pels seus antics companys) i tocar al Teatre de Chatelet de París.

Bon plantejament d'entrada, les crítiques a l'estalinisme estan ben servides i fan riure i plorar al mateix temps (com ha de ser), però és difícil mantenir un to de comèdia equilibrat, així que la segona meitat del film no aconsegueix estar a l'altura de la primera i sembla que el director comenci a divagar fins que arriba l'hora de la veritat i ho arregla servint-nos un bon tros del concert per violí i orquestra de Txaikovski (magnífic) que posa el punt final.

Un dels punts forts és la paradoxal societat russa d'avui: ex-comunistes nostàlgics, venedors de condecoracions, manifestants que cobren per desfilars, nous milionaris sense cultura, gent molt perduda i d'altres que es busquen la vida. Un contrast tràgic i còmic.

La versió original de la pel·lícula permet escoltar els diàlegs gravats en rus i en francès, amb l'anècdota de sentir totes les varietats de francès que intenten parlar els músics russos, i tot plegat resulta un valor afegit que cal tenir en compte. Al full amb la síntesi del film deia que està basat en fets reals, però de tan rocambolesc és difícil de creure.

El director defensa que el seu concert vol demostrar les relacions bàsiques entre l'individu i la col·lectivitat, perquè avui hem assolit el grau màxim d'individualisme però l'ésser humà vol mantenir els drets fonamentals inscrits en una societat més solidària: el concert de Txaikovski no pot ser harmoniós si el violí i l'orquestra no són complementaris, així que són indissociables. Ho haureu d'anar a comprovar.

Zapatero comença un atac sense precedents contra la classe treballadora. Vaga general JA

Finalment el Govern del PSOE ha llançat l'ofensiva contra els treballadors/es. Durant els últims mesos la direcció socialista, recolzada per la patronal i els grans sindicats, no s'havia cansat d'afirmar que Espanya no era Grècia, però a més ho deien, més evident era que aniria pel mateix camí. Els especuladors aprofitaven l'ocasió mentre en els Governos de la UE ningú no gosava explicar que tots passarien pel mateix sedàs que els grecs per la por al contagi ...al contagi de les lluites obreres gregues. Tots volien tenir primer a les mans una derrota de la classe obrera grega per enfrontar als seus treballadors/es.

Però finalment ha pogut més la voracitat dels mercats que el pla controlat per la UE i la situació s'ha fet insostenible. Diumenge 9 de maig la UE i el Banc Central Europeu (BCE) llançaven a una operació financera de protecció de l'euro de 750 mil milions d'euros, i alhora donaven llum verda a tots els governs per emprendre el més gran atac a les condicions de vida dels treballadors des de la post-guerra europea. En pocs dies el pla d'«austeritat» grec s'escampava com la pólvora per tot Europa amb versions i noms diferents. La guerra de la UE i els governs contra la classe obrera ja una ofensiva total.

El Govern és conscient – com tota la UE i el BCE - que aquestes mesures enfonsen encara més l'economia en recessió, ja que si alguna cosa estava evitant una caiguda més gran de la producció era precisament el consum intern, i aquest amb les mesures aprovades, es desplomarà. La decisió de preservar el pagament del deute de l'Estat a la banca atempta directament no només contra els treballadors/es sinó també al funcionament econòmic mateix: ells empenyen la crisi cap a una segona depressió.

Zapatero va aprovar el «pla d'austeritat» que més tard va passar el tràmit parlamentari per un sol vot. Com a Grècia: reducció de sous de funcionaris, congelació de pensions, augment de l'IVA un 2%. Com a Grècia la patronal demana que es traslladi la reducció de sous als convenis. Per si això fora poc també es

fixa un termini per pactar una nova Reforma Laboral: més precarietat, més abaratiment de l'acomiadament, menys càrregues per a les empreses. La posició dels sindicats ja està al límit de no acabar de perdre la poca credibilitat que els queda davant els treballadors/es. Anuncien que no signaran. El Govern diu que si no hi ha acord farà la reforma per decret.

Tot està a les mans de les direccions sindicals. La pressió i el malestar dels de baix creix per moments. Ens roben a mans plenes i des del govern ens demanen que estiguem quiets, que els compreguem. Però novament la divisió és un recurs per aquestes situacions. El debat sobre la vaga general està en el carrer i les empreses, però no!, es convoca només als funcionaris a la vaga primer el 2 de juny, més tard el 8. Per què només als funcionaris? Hem vist caure dos milions de llocs de treball en poc més d'un any i mig sense que

ningú cridés a cap mobilització general per aturar la sagnia. Les mesures afecten a més de 5 milions de pensionistes, l'augment de l'IVA empobreix tots els treballadors/es, però només es crida als funcionaris, potser per permetre el discurs del Govern de la insolidaritat de qui té lloc de treball estable... La situació és gravíssima i això només acaba de començar. No podem permetre divisions, fractures ni desconfiances entre sectors de la classe treballadora. Necessitem tota la unitat i tota la força per aturar aquesta ofensiva. Necessitem una vaga general.

Però com fer-ho? No hi ha un altre camí que amb la participació en la vaga del 8 de juny, donant la paraula als treballadors/es en assemblees perquè ses senti una veu clara i rotunda exigint a tots els sindicats la convocatòria de la vaga general. Cal:

- aturar les mesures del govern: defensa de salaris i pensions.

- la prioritat és la gent, no el pagament del deute a la banca. Pla de rescat per a les famílies hipotecades i els aturats. Nacionalització de la banca per posar tots els recursos en un pla de generació de treball urgent.

Necessitem la coordinació de les lluites a escala del continent europeu per plantar cara en un bloc als plans que coordinen la UE i el FMI i que apliquen els governs. Necessitem urgentment reconstruir la solidaritat i l'internacionalisme.

La situació és gravíssima i això només acaba de començar. No podem permetre divisions, fractures ni desconfiances entre sectors de la classe treballadora. Necessitem tota la unitat i tota la força per aturar aquesta ofensiva. Necessitem una vaga general.

A propòsit del moviment de suport al jutge Garzón i la investigació dels crims franquistes

Franquisme avui

Juntament amb els nous problemes plantejats pel desenvolupament dependent del capitalisme en l'estat espanyol, com els creats per les bombolles financeres, tornen (i tornaran) a aparèixer els problemes de la revolució burgesa històricament no resolts ni per la república, ni pel franquisme –que directament els va aixafar amb l'aparell militar i repressiu- ni per la monarquia que, com hereva directa del règim franquista, li va rentar la cara, i va mantenir intacte el fonamental sota una capa de «maquillatge democràtic». Però aquest maquillatge deixa veure amb creixent freqüència el que intenta ocultar, com mostra el cas de la tardança de més de 3 anys del Tribunal Constitucional per a pronunciar-se sobre la tímida reforma del Estatut de Catalunya, sobre la qual el Tribunal Constitucional no sap quina sentència dictar sense provocar una crisi política, i sense posar en evidència l'essència franquista de l'estat monàrquic. El cas «Garzón» és una altra mostra d'això.

La pervivència del règim franquista

Tal com analitzem en el suplement d'aquest número de LI, la denominada «transició» va consistir a mantenir el fonamental del franquisme, conservant intactes els ressorts essencials del règim, les seves institucions i les classes i sectors socials que el constituïen, canviant al Cap de l'estat, Franco, pel monarca Juan Carlos I. Per a això van haver d'ofegar les lluites dels treballadors mitjançant consecutius pactes socials i reformes laborals, que han reduït en gran mesura el que aquestes lluites havien conquistat. També va ser necessari aïllar i perseguir les lluites de les nacionalitats històriques pels seus drets nacionals. I tot això es

va portar a terme amb l'acord de PCE i PSOE, al costat dels sindicats CCOO i UGT, que van optar per aquesta forma de transició – «canviant tot perquè res canviï»- traint el que ells mateixos havien defensat sota el nom de «ruptura democràtica». Es van mantenir els mateixos jutges, els mateixos cossos policials i militars responsables de tortures i assassinats, les mateixes presons i tribunals. I també els mateixos banquers i grans empresaris que es van beneficiar econòmicament de la dictadura. Uns reconvertits en gerents de multinacionals que participen en el saqueig d'Amèrica Llatina, Àfrica i altres zones, o s'enriqueixen a l'emparedat de les operacions militars a L'Iraq, Afganistan, Haití i Orient Mig; i altres en amos de grans bancs, fundacions i empreses, que han continuat creixent sota la monarquia, a l'ombra del poder, i amb l'important suport dels successius governs que no han deixat de proporcionar-los fons i ajudes, i que han dissenyat les lleis i la política econòmica a la seva mida i pel seu benefici. El mateix s'aplica a la política agrícola, practicada en benefici dels grans latifundistes i supeditada als interessos de les

burgesies de països més poderosos de la Unió Europea, com França i Alemanya, empobrint als sectors camperols, esclavitzant la mà d'obra immigrada, destruint cultius, i deixant encara pendent la reforma agrària que acabi amb el latifundi i l'especulació, i racionalitzi la producció agrícola per a posar-la al servei de tota la societat.

Precisament és una de les rèmores de la transició, la Llei d'Amnistia de 1977, pactada amb PCE i PSOE, la que ara utilitzen els sectors més reaccionaris de l'espectre franquista contra el jutge Garzón. Una llei que va significar l'alliberament de molts presos polítics antifranquistes i lluitadors del moviment obrer -sempre que no tinguessin penes per «delictes de sang»-, però que «a canvi» deixava impunes els crims franquistes –fossin o no de sang- com «lleis de punt final», similar a les de Xile i Argentina d'anys posteriors. L'acusació contra Garzón es basa, precisament, en que els delictes del franquisme han estat «perdonats» per aquella llei i que ell, com a jutge, ho sap, motiu pel qual prevarica al promoure el procés.

L'Audiència Nacional i el jutge Garzón

A 1977, el Tribunal d'Ordre Públic

franquista, tribunal d'excepció per a la persecució política i sindical, va passar a anomenar-se Audiència Nacional, i des d'aquest òrgan repressiu Garzón, com a jutge instructor, ha desenvolupat les seves actuacions. Recolzant-se en la Llei Antiterrorista de 1987 i en la Llei de Partits de 2002 ha tingut dos eixos principals: 1) la persecució, aïllament i criminalització de la lluita nacional dels pobles català i, especialment, basc. En aquest terreny és on s'han incubat i predicat les teories de que «tot és ETA», i la criminalització de l'anomenat «entorn d'ETA», així com de la joventut combativa i, últimament, dels sectors sindicals participants de la lluita pels drets nacionals. Per a això, el jutge no ha dubtat en tancar emissores de ràdio i periòdics, o il·legalitzar partits polítics i candidatures electorals, ni en empresonar a dirigents, militants i simpatitzants d'organitzacions independentistes o combatives; i 2) la persecució dels immigrants àrabs i musulmans, acusant-los de pertinença a organitzacions terroristes i estenent permanentment sobre ells el vel de la sospita de terrorisme, sense reparar en els mitjans emprats per a aconseguir aquesta culpabilització -com en el cas del anomenat «Escamot Dixan»-, que ha transcendit a la societat i forma part de la ideologia xenòfoba i racista amb que es vol dividir a la classe obrera.

No defensem a Garzón, però sí volem que es jutgin els crims franquistes

Amb la política de donar «una de freda i una de calenta», el jutge Garzón ha aparegut com gran defensor de la democràcia quan ha intentat jutjar al dictador Pinochet i al general Franco per crims contra la humanitat. En el primer cas, complicacions internacionals van tirar per terra el procés. En el segon cas, el fet que el culpable dels crims, Franco, estigués certificadament mort, va fer al mateix Garzón arxivar-lo. Sembla ser que, com lluitador per la democràcia, el jutge Garzón no desenvolupa tantes habilitats com en la seva lluita contra ella. El fet és que

finalment ambdós casos han servit per a tancar allò que, de paraula, pretenien obrir. O potser era aquest l'objectiu?

Un inesperat «efecte col·lateral» ve a complicar-li la vida a Garzón: l'extrema dreta franquista ha aconseguit processar-lo per prevaricació, i la seva inhabilitació està en joc. Aquesta situació ha provocat un moviment de solidaritat amb el jutge, promogut pels sectors de l'esquerra política i sindical que van pactar la transició espanyola.

Al nostre entendre, aquesta campanya de solidaritat amb el jutge compleix un efecte contrari al que hauria de ser, doncs confon els problemes. Al posar en el centre la defensa de Garzón -indefensable amb arguments democràtics per les seves actuacions, però injustament atacat per l'extrema dreta i el nucli franquista de les institucions-, la campanya relega a segon pla el més important: la investigació i càstig dels crims del franquisme, i la pervivència del franquisme en la monarquia. Per aquest motiu, com Lluita Internacionalista (LI), ens hem adherit a dos manifestos antifeixistes contra la impunitat dels crims del franquisme, sense donar per això el nostre suport al jutge Garzón. (Al final teniu les adreces d'Internet on es troben).

Per descomptat, no podem saber el que va motivar al jutge a realitzar aquestes maniobres, que tanta rellevància mediàtica li van donar en el seu moment, i que ara li porten aquests entrebancos. Però el que sabem és que tant els crims del franquisme, com els de la dictadura de Pinochet, encara no han estat jutjats, el que contribueix a seguir negant els drets dels milers i milers de familiars i companys de lluita de les víctimes d'ambdues dictadures, que no tenen res que agrair-li al jutge Garzón.

L. C. Gómez-Pintado, «Luca»

<http://fiimpunitatfranquisme.wordpress.com/>
<http://www.askapena.org/?q=eu/node/897>

Egunkaria aurrera!

La recent sentència de l'Audiència Nacional absol els processats de les greus acusacions que pesaven contra ells, deixant en molt mal lloc el jutge instructor i la guàrdia civil, que van construir suposades proves amb l'única finalitat de clausurar el diari.

Han passat 7 anys en què els processats han sofert tortures, anys de presó, acusacions infundades, quantioses pèrdues econòmiques. Els treballadors del diari van perdre el seu lloc de treball, i la societat basca es va veure privada del dret a rebre informació en la seva pròpia llengua. Des d'aquí exigim la reparació i indemnització per tots els danys causats pels poders públics i que les persones que van aplicar de forma il·legal una legislació injusta ja en ella mateixa assumeixin les seves responsabilitats.

(...) Sembla que hem arribat al final (pendent de possibles recursos) d'un malson que mai no havia d'haver començat. Esperem que aquesta sentència pugui significar el punt final d'una política de repressió generalitzada que ha vulnerat no pas pocs drets, emparada en l'ús i abús d'una legislació excepcional i injusta. Una legislació que, desenvolupada amb l'excusa de la lluita antiterrorista, ha donat lloc, entre altres atropellaments inconstitucionals, a tancaments d'altres mitjans de comunicació com Egin, Egin Irratia i Ardi Beltza, i que s'aplica, cada vegada més, contra qualsevol brot de dissidència respecte el poder establert d'una punta a l'altra de l'Estat espanyol.

Volem que aquesta sentència contribueixi també a donar llum a un futur d'esperança i de pau, basat en el dret dels pobles a decidir el seu futur i a desenvolupar la seva cultura i valors propis.

VISCA LA SOLIDARITAT ENTRE
ELS POBLES
EGUNKARIA AURRERA

Abril 2010

*Plataformes de suport a
Egunkaria de Saragossa,
Valladolid, Astúries,
Catalunya i Madrid*

L'Estat Espanyol manté impunes els crims del franquisme

Han passat quasi setanta-cinc anys de l'alçament militar i de diverses organitzacions feixistes i burgeses contra el govern de la II República que, pocs mesos abans, havia sortit de la victòria electoral del Front Popular. El resultat de la guerra imposada que se'n va derivar van permetre l'establiment de la dictadura franquista i la seva posterior reforma en el règim monàrquic actual. Pel camí hi van quedar, a més de les víctimes del conflicte bèl·lic, milers i milers de persones desaparegudes i assassinades, amb o sense judici, centenars de milers de presos i preses polítiques i d'exiliats. En definitiva, els pobles i la classe treballadora de l'Estat Espanyol van veure segrestades les seves esperances i opcions de dur a terme una revolució popular que, en algunes zones, va arribar a iniciar-se al començament de la Guerra. Encara avui patim, en gran mesura, les conseqüències d'aquest segrest.

La construcció de la dictadura franquista, un autèntic règim feixista, es va fer en gran part sobre l'extermini de l'oposició política, en especial les forces obreres i camperoles revolucionàries i d'esquerres en general. A més dels consells de guerra sumaríssims que van condemnar a mort a desenes de milers de persones, els alçats van recórrer a les desaparicions forçoses i posteriors assassinats de milers de sindicalistes, militants de partits polítics, mestres, camperols i obrers, etc. Molts d'ells encara avui es troben enterrats en els milers de fosses comunes

clandestines disperses per camps, cunetes i cementiris de l'Estat Espanyol. La magnitud de la repressió fou tal que encara avui en dia es desconeix el nombre exacte de morts, en part degut a l'obstruccionisme que l'Estat ha imposat en les recerques sobre aquesta tema. Les xifres més recents fruit de la investigació d'alguns historiadors han recopilat el nom de més de 132.000 persones afusellades, tot i que hi ha consens que el nombre real és encara força més elevat. Els prop de 30.000 desapareguts de la dictadura argentina es queden curts davant la magnitud d'aquestes

dades. La finalitat d'aquesta repressió fou exterminar les forces polítiques i socials revolucionàries a l'Estat Espanyol, i aquelles que defensaven, des de postures d'esquerres, els drets de les nacions que l'integren. I, en definitiva, atemorir al conjunt de la població.

El caràcter feixista del règim de Franco va quedar clar des del principi. Fins i tot les Nacions Unides l'any 1946 va incloure la dictadura franquista dins de les potències de l'Eix, assimilant-la als règims de Hitler i Mussolini, tot considerant-lo il·legal. El dret internacional,

per una altra banda, també permet condemnar de manera clara la repressió promoguda pel feixisme a l'Estat Espanyol. Els actes sistemàtics de tortura o els abusos contra la població civil ocorreguts a mesura que avançava l'exèrcit franquista eren crims recollits ja a l'època per les convencions de Ginebra de 1864 i de L'Haia de 1899 i 1907. Posteriorment, l'any 1946 el Tribunal Militar Internacional de Nüremberg va qualificar aquestes actuacions contra la població civil com a *Crims de lesa humanitat* o *Crims contra la humanitat* i va estendre la seva

jurisdicció als anys anteriors a la Segona Guerra Mundial. En definitiva, els crims del franquisme eren delictes molt greus ja quan es van cometre.

La denominada Transició política, escenificada en part en els Pactes de la Moncloa de l'octubre de 1977, va imposar el silenci sobre aquests fets. La Llei d'amnistia de 1977 ha estat frenant qualsevol investigació d'aquests fets amb la finalitat d'establir responsabilitats jurídiques. La Llei de la memòria històrica, 52/2007, aprovada pel PSOE amb el suport, entre d'altres, de CiU i ICV-IU, no canvia la tipificació legal de la violència feixista. Si bé sobre el paper fa un reconeixement moral de «totes les víctimes» (oblidant el caràcter polític del conflicte) i considera il·legítimes les sentències repressives franquistes, en cap moment les anul·la ni les considera il·legals. En definitiva, perpetua la consideració jurídica que el règim franquista va fer dels fets immediats (des de la revolució del 1934) i els succeïts durant la Guerra Civil mitjançant les lleis de responsabilitats polítiques del 1939 i la Causa General iniciada l'any 1940. En paral·lel, l'Estat Espanyol sistemàticament s'ha negat a ratificar les mesures internacionals per a la recerca de persones víctimes de desaparicions forçoses (en la seva darrera versió, la *Convenció internacional per a la protecció de totes les persones contra les desaparicions forçoses*, inclosa en la Resolució 61/177 aprovada en 2007 per l'Assemblea General de les NU). Aquesta convenció obliga els estats que la signen a investigar qualsevol sospita de desaparició forçosa, fet que incloïa

directament les motivades pel franquisme. També l'any 2008 el Comitè de Drets Humans de les NU va reconèixer aquesta situació en el seu informe anual i va demanar al govern espanyol la derogació de la Llei d'amnistia del 1977.

Com s'explica, doncs, que l'Estat Espanyol, encara avui, no faci cap cas de les recomanacions d'organismes internacionals que no són gens sospitosos de ser

revolucionaris? No cal fer gaire memòria per recordar qui va designar l'actual cap de l'estat. Ni cal investigar gaire per veure quina és la situació actual de les fortunes que es van acumular durant la dictadura, sovint aprofitant-se de les confiscacions o compres a baix preu de propietats de les persones represaliades políticament. Tampoc cal cercar gaire per trobar quin paper va fer un ampli sector de la burgesia de l'època, entre aquesta la catalana, de suport a la causa feixista.

Una mirada enrere, ara a un període més recent en el temps, ens mostra també que la denominada Transició tampoc va ser ni tan modèlica ni tan consensuada com generalment es vol fer pensar. Els programes de reformes radicals que suposadament defensaven PSOE i PCE van esvair-se ràpidament a mesura que les seves cúpules pactaven, amb el règim, la reforma política tot aconseguint d'aquests concessions generalment força minses. En paral·lel, aquesta Transició en gran part va ser també imposada, com mostren els prop de 180 morts per causes polítiques que hi va haver entre 1975 i 1980 a tot l'Estat Espanyol.

En definitiva, la revisió jurídica del franquisme resta pendent. I resta pendent perquè així es va pactar durant la Transició. L'actual polèmica entorn el jutge Garzón sembla un nou capítol per desviar l'atenció del problema de fons, que és la legitimitat de les institucions polítiques actuals de l'Estat Espanyol, Audiència Nacional (hereva directa del Tribunal de Orden Público franquista) inclosa.

I mentrestant, una darrera pregunta resta encara oberta. Quines responsabilitats cal imputar també a aquells que, coneixent els crims de lesa humanitat del feixisme, van pactar el silenci i l'oblit imposat per la Transició?

Ermengol Gassiot Ballbè

Empadronament i criminalització dels i les «sense papers»

Buscant caps de turc

Com més s'agreuja la crisi, més notícies trobem que intenten carregar el pes dels problemes a les esquenes dels i les treballadores immigrades, un dels sectors més explotats i que en pateix les pitjors conseqüències. Els discursos obertament xenòfobs, com el de l'alcalde de Vic (CiU) reclamant la denúncia dels i les «sense papers» que vulguin empadronar-se, o el tríptic del PP de Badalona s'obren camí buscant caps de truc i la divisió de la classe obrera.

Una de cada tres persones aturades és d'origen estranger segons l'EPA i la taxa d'atur entre els i les nouvingudes és gairebé el doble (28%) que la dels i les nascudes a l'Estat espanyol. L'atur suposa per aquests/es companys/es una doble condemna, ja que per molts/es pot comportar tornar a la il·legalitat si, a l'hora de renovar els papers, no han cotitzat prou temps. A més es calcula que hi ha com a mínim 900.000 treballadors/es sense papers, sotmesos/es a una sobreexplotació brutal.

Des del 2000, l'onada d'entrada de treballadors/es vinguts/des de fora va venir a omplir un buit de mà d'obra. Els discursos racistes van quedar molt aïllats davant l'evidència que no competíem pels mateixos llocs de treball, sinó que els i les nouvingudes ocupaven les feines amb pitjors condicions. El govern, la patronal, les ONG i les direccions sindicals majoritàries van generalitzar aleshores el discurs que la immigració era necessària des d'un punt de vista econòmic i que era «rendible» (sanejament de les finances de la Seguretat Social, mà d'obra pel boom de la construcció...) Ara, amb la crisi, el discurs s'ha girat cap al «aquí no hi ha feina per tothom, ja podeu marxar».

La polèmica sobre l'empadronament o la mesura estrella de Corbacho per oferir la capitalització de l'atur a canvi de retornar al país d'origen no serveixen per rebaixar l'atur sinó només per

estendre entre la classe treballadora el missatge que els i les immigrades sobren, que se n'han d'anar, perquè, ara sí, està plantejada la competència pel lloc de treball. Cada dia pren més força la imatge del i la immigrada aturada i torna el discurs del col·lapse dels serveis públics i el monopoli dels ajuts socials (que no és causat per la immigració, sinó per les contínues retallades i privatitzacions).

Què passa amb el padró

Finalment l'alcalde de Vic, Josep Maria Vila d'Abadal, ha fet marxa enrere. Després d'anunciar a tort i a dret que delataria a la policia els i les immigrades sense papers que s'empadronessin, tot ha quedat en no res: l'ajuntament denunciarà només qui presenti documents falsos, cosa que no suposa cap novetat. Però el mal ja està fet. Una enquesta publicada pel diari La Vanguardia el 16 de maig passat afirmava que un 52% dels catalans està d'acord que els ajuntaments denunciïn els i les sense papers. La xifra es disparava entre els votants de CiU i PP.

L'empadronament de la gent en situació irregular és normalitzat a la immensa majoria d'ajuntaments de l'Estat. La inscripció al padró dona accés a l'ensenyament i la sanitat públiques i també serveix com a millor indicador de la població real d'un municipi, que està relacionat amb l'aportació estatal que li correspon.

Només Vic, Torrejón de Ardoz, i Ceuta i Melilla posen traves als i les immigrades sense papers que volen empadronar-se. Salt (Girona) no empadrona immigrants/des amb un visat de turista en vigor. Fins fa poc Reus, com Tortosa, exigia tant a autòctons/es com a estrangers/es que el o la propietària del pis es presentés personalment a l'ajuntament en el moment de fer la inscripció i mostrés el

contracte de lloguer i l'escriptura de la casa. Una campanya de les entitats locals, amb participació de la CGT, ha aconseguit suavitzar aquests requisits.

Cal una resposta de classe

Reivindiquem el dret de tots i totes les treballadores a moure's pel món per trobar condicions de vida i de feina millors. Denunciem que tota Llei d'estrangeria que discrimini els i les treballadores pel seu origen no atura aquest moviment, però obre una fractura inacceptable al cor de la classe obrera, que busca allò de divideix i venceràs, al servei de la patronal i del govern.

El verí de la divisió de la classe obrera és el que permet que el feixisme germi. Sobre aquesta fractura que avui es produeix per origen, s'hi suma la que s'ha creat entre treballadors i treballadores precàries i fixes, per edats davant dels expedients de regulació, de treballadors/es de diferents països d'una multinacional per qui es queda una producció i qui tanca. Els pretextos de la divisió poden ser molts i la burgesia sempre els agita perquè hi surt guanyant. La lluita de la classe obrera ha d'unir-nos si de debò volem afrontar la crisi i les seves terribles conseqüències per als i les treballadores. O ens salvem tots i totes o no se salvarà ningú.

Cristina Mas

Fent comptes

L'any 2009 el govern Zapatero va impulsar com a mesura estrella davant la crisi el Fons Estatal d'Inversió Local (FEIL), que es va vendre com una eina de lluita contra l'atur a la construcció mitjançant el finançament d'obres públiques a realitzar pels ajuntaments. Analitzem-ne les grans xifres invertides i en quina mesura s'han traduït en llocs de treball.

El fons es va dotar amb vuit mil milions d'euros (el 0,8% del PIB), amb l'objectiu de «dinamitzar l'economia i afavorir la creació i el manteniment de llocs de treball, especialment en la construcció, que sofrirà un ajustament particularment profund».

Un total de 8.108 ajuntaments (a l'Estat n'hi ha 8.112) van presentar gairebé 31.000 projectes sobre rehabilitació i millora d'espais públics i construcció d'equipaments i infraestructures.

Els requisits exigits obligaven que els projectes no estiguessin prèviament inclosos en els pressupostos municipals, i que fossin executats per empreses privades (excepte als municipis molt petits). Els municipis van presentar projectes a contra rellotge, amb l'únic objectiu d'arribar a la suma que els corresponia: 180 euros per habitant, al marge de l'índex d'atur de cada lloc. Hi ha hagut obres més o menys necessàries (és sorprenent, per exemple, la gran quantitat de cementiris que s'han rehabilitat), però el més escandalós ha estat el resultat en llocs de treball.

Segons les dades del Govern, les obres finançades han empleat un total de 410.597 treballadors, dels quals només 173.577 estaven a l'atur (molts d'ells acomiadats només per poder ser comptabilitzats com aturats contractats per les mateixes empreses que executaven els projectes). La resta, 237.020, ja treballaven a les empreses adjudicatàries. No es pot oblidar que, a més, en la gran majoria de casos es tractava de peonades de poques setmanes (fins i tot dies) de durada. Les que sí que s'han endut una bona part del pastís han estat les catorze mil empreses que han rebut els contractes.

Un veritable pla d'obres públiques per combatre l'atur hagués passat per contractar directament els treballadors des dels mateixos ajuntaments, en forma de brigades d'obres municipals que asseguressin una estabilitat en la contractació, la subjecció de les condicions als convenis vigents en cada província i alhora que els projectes s'ajustessin més a les necessitats reals de millora i manteniment urbà. Però en lloc d'això el Govern va preferir donar un baló d'oxigen a un sector que s'alimenta de la precarietat i l'especulació immobiliària. El pla de 2010 va pel mateix camí, ara afegint-hi unes pinzellades de «sostenibilitat» per amagar el nyap.

Cristina Mas

CGT-Barcelona es mobilitza pel seu dret al patrimoni sindical

L'abandó per part del sindicat UGT de les dues plantes que ocupava a l'edifici de l'antiga AISS, a la Via Laietana de Barcelona, per traslladar-se a un nou edifici a la Rambla del Raval, ha obert un conflicte entre la CGT –que actualment ocupa les plantes 9a i 10a de l'edifici– i CCOO –que té adjudicada la resta. Aquest conflicte ha posat en evidència la qüestió del patrimoni sindical i de la seva adjudicació per part del Ministeri de Treball, que n'és el propietari. Per a repartir-lo hi ha una comissió composta per UGT, CCOO i una representació del Ministeri de Treball. Fins ara CGT només ha obtingut del Ministeri una promesa en la qual se li adjudiquen 2.800 m², encara sense concretar. En una maniobra especulativa d'abans que esclatés la bombolla immobiliària, el Ministeri va plantejar vendre el cèntric edifici per obtenir fons amb els quals construir un complex en el qual els sindicats (UGT, CCOO i CGT) tindrien espais assignats. Però com que no van trobar comprador la proposta no s'ha posat en pràctica. D'altra banda continua el creixent deteriorament de l'edifici, actualment cobert de xarxes de protecció per evitar que caiguin trossos de façana, sense que es plantegi una solució perquè la situació és provisional. Aquest tema, que bé podria ser motiu per a una lluita conjunta dels sindicats que actualment ocupen l'edifici, queda abandonat als plans i prioritats del Ministeri del senyor Corbacho, i més encara per la forma que els dirigents de CCOO encaren la situació actual.

Amb la marxa d'UGT es podia pensar que CGT podria obtenir una de les dues plantes lliures, la 8a. Va haver-hi converses, i CGT va decidir ocupar-la l'1 de maig passat. Però una cessió provisional del Ministeri, datada de pocs dies abans, adjudicava la 8ena planta a CCOO, que ja havia ocupat la 7a abans. La secretària d'organització de CCOO ha manifestat a la premsa la seva intenció de quedar-se tot l'edifici, incloses les plantes que ara ocupa CGT. CCOO ha segellat las plantes en litigi i part de l'entrada d'accés als ascensors que hi puguen, i ha deixat als seus locals els quadres de l'aigua i l'electricitat dels locals de CGT, que veu amenaçada la seva permanència en uns locals on està des de ja fa 20 anys.

Per defensar el seu dret al patrimoni sindical, en tant que sindicat que organitza milers de treballadors i treballadores actualment, CGT ha mobilitzat una part de la seva militància per mitjà de concentracions amb talls de trànsit i altres accions, en reivindicació dels locals de Barcelona. Això ha motivat que el Ministeri accedeixi a escoltar al sindicat i s'han obert negociacions. CGT es planteja continuar pressionant fins a trobar una solució i ha difós una fulla explicativa als i les treballadores que es pot consultar al web cgtbarcelona.org.

No podem deixar de reconèixer la raó que té la CGT en aquest tema, i donem el nostre suport a la seva lluita per locals adequats, dignes i suficients, per organitzar les lluites dels treballadors i treballadores contra les conseqüències de la crisi capitalista.

Luca Gómez-Pintado

Catalunya. Retallades a l'educació pública

També a l'educació: diners públics pels negocis privats

El Govern de la Generalitat ha construït aquests darrers dos anys la llei autonòmica que duu al límit les possibilitats privatitzadores que li dona la Llei estatal d'educació, per aplicar totes les retallades socials en el terreny de l'educació pública mentre traspassava més fons als negocis privats. Ara, en el moment d'aplicar mesures restrictives per la crisi, l'atac contra l'ensenyament públic és brutal. Defensar-lo és la lluita de tots i totes per una educació digna per als nostres fills i filles.

El nord del Tripartit: afavorir la privada i adequar-hi la pública

Els pares i mares ho han notat, amb una agressió com el canvi de la setmana de vacances per la del febrer. En plena crisi, amb perspectives de creixement de l'atur, el Departament dona cobertura a la setmana blanca dels centres privats, a costa de deixar els nens i nenes de la pública, en una setmana de ple hivern, sense oferta a menys que les famílies la financin. En el trimestre de més rendiment educatiu, la TV al costat de l'estufa, mentre els pares i mares treballen i els avis i àvies ni tenen el recurs de la piscina municipal o el parc. Una setmana en blanc per a la pública per donar cobertura a la setmana blanca de la privada.

I no obstant això, aquest és un reflex menor del calat de les mesures. Ja el curs passat pares i mares van veure com les classes dels seus fills/es de primària superaven els 30 alumnes, mentre desapareixien grups desdoblats o tallers on s'aprenia jugant o atenien la diversitat de la seva classe. La raó de fons és que el Departament cobria la sisena hora que –fora de la legislació vigent– oferien les escoles privades concertades.

Oficialitzar aquesta sisena hora, que recarrega als alumnes amb una quantitat d'hores molt superior a la resta de països europeus, només tenia per objectiu un suculent increment dels diners públics per pagar els sous del professorat de la concertada (cal recordar que tots i totes els paguem a través de l'anomenat pagament delegat) i que sense la oficialització de la sisena, havien de pagar les empreses. El resultat a la pública ha estat primer el caos en l'organització dels centres, i immediatament, la retallada del mateix que s'havia donat per imposar la sisena, eliminant tot el que s'havia aconseguit per millorar l'atenció de nens i nenes de la pública. Només suprimint la sisena hora, amb el mateix professorat, es podrien garantir totes aquestes mesures de qualitat.

Per acabar-ho d'adobar, als serveis educatius (psicòlegs/ues, formadors/es de professorat i professionals per atendre el tema lingüístic en àrees amb forta immigració) que fa un any amb la LEC van passar –sense cap increment– a haver d'atendre no només la pública sinó també la con-

certada, avui els redueixen 200 llocs de treball i es prepara el pas a subcontractes d'empreses de serveis que ja comencen a créixer també en aquest terreny als despatxos de Via Augusta, al calor dels milions que mou l'anomenat 1x1, amb els seus ordinadors, les pissarres digitals i l'increment necessari de la formació del professorat.

Ara el desmantellament de la secundària

Si el curs passat van començar liquidant d'un cop de ploma la possibilitat que joves treballadors/es es formessin en un batxillerat nocturn, ara els toca als diürns i s'inicia en les ofertes de cicles formatius.

Així el 3 de maig apareixia al DOGC el tancament de batxillerats d'una línia en 8 centres públics, acompanyats en alguns casos de l'avís del tancament del centre el curs que ve. La raó teòricament era que només hi havia un grup de batxillerat i això impossibilitava l'oferta de la totalitat de les assignatures optatives de l'alumnat. Un altre dels «arguments» és que hi havia poca matrícula i per tant «sobraven»

places. Ni una ni l'altra són les raons de fons, perquè en aquell mateix DOGC apareixien les renovacions de concerts de postobligatòria per 4 anys més, sense reduccions de places (en centres de la mateixa zona on es tancaven els públics), i amb batxillerats amb un sol grup. La raó de fons és altre cop afavorir el negoci privat a costa de retallar el públic, i es comença per aquells instituts amb més índexs d'immigració o alumnat amb risc d'exclusió social, esperant que hi hagi poca resistència, i el curs que ve generalitzar-ho als altres.

Tot just fa 10 dies es feia un altre pas en el mateix sentit al Prat, on s'informava del tancament d'una escola i un institut a final de curs,

per «experimentar» –no està ni reglamentat- un nou centre Institut-Escola que acollirà infants des dels 3 als 16 anys –només l'ensenyament obligatori-, eliminant qualsevol oferta de batxillerat o cicles –fins i tot prenent a l'institut la que tenia- a fi «d'atendre» una part del barri de Sant Cosme, on es concentra un alt percentatge d'ètnia gitana. Als pares i mares –que s'hi oposen- ni se'ls en va informar quan van inscriure-hi els seus fills i filles, i als i les professionals –que també s'hi oposen- se'ls ofereix o bé acceptar aquesta guetització educativa o marxar. A part de les retallades de plantilla... i que queda en l'aire el paper que hi jugaran les fundacions privades,

que ja estaven usurpant horari lectiu al qual els i les alumnes tenien dret, per fer tallers, per decisió del director de Zona manat per la Delegació Territorial. El procés cap a l'increment de les empreses dins dels centres educatius i en horari escolar probablement s'incrementarà amb el nou «experiment».

Només la mobilització social, amb el recolzament en primer lloc de pares i mares, associacions veïnals, entitats, etc... ha permès que en alguns dels instituts que havien de perdre el batxillerat ja aquest any, la mesura quedi en suspens fins al curs que ve. Aquest és el camí, com ho ha entès també la comunitat educativa de Sant Cosme ara, o ho segueixen fent els instituts que han perdut el batxillerat.

No podem perdre més temps. Les mesures cauen en cascada, i les respostes segueixen essent una per una. És necessària la implicació de tots i totes per frenar el desmantellament d'un servei públic que cada vegada deterioren més, desplaçant la despesa educativa a les butxaques privades.

M. Esther del Alcázar i Fabregat

Mobilitzacions sectorials al maig: cal la vaga general!

A les permanents mesures patronals i governamentals còmplices i responsables de la política neoliberal -amb l'aplicació d'EROs, tancaments d'empreses, retallades econòmiques i socials als i les treballadores- cal sumar-hi les mesures aprovades el 12 de maig a instàncies de la UE, com a Grècia, de retallades al sector públic.

Som testimonis i hem de participar en les mobilitzacions sectorials de Renfe, ensenyament -que ja ha fet unes quantes vagues contra la LEC, la llei que desenvolupa el pla de privatitzacions, és a dir, el pla de deterioració de l'ensenyament públic, en benefici del sector privat-

Les darreres setmanes tots dos sectors s'han mobilitzat, el 28 Renfe va anar a la vaga de 24 hores. Prèviament hi havia una concentració el 26 de maig, a les 12 al vestíbul de Sants. Són convocatòries de CCOO i CGT per:

- Garanties d'ocupació, l'estabilitat i qualitat d'aquestes, i garanties de conciliació de la vida familiar i laboral
- Promoció professional, sense discriminació en funció del grup professional o àrees d'activitat, processos externs públics i transparents
- Justícia retributiva dins de cada grup professional i entre ells

El 29 de maig va haver manifestació de tota la comunitat educativa convocada per les associacions de pares i mares així com pel conjunt dels sindicats CGT, CCOO, USTEC-Stes, ASPEPC-SPS i UGT

- En defensa de l'ensenyament públic i de qualitat
- Contra la política educativa del departament d'Educació
- Prou de retallades de l'ensenyament públic
- Per la gestió democràtica dels centres

A aquestes mobilitzacions hem de sumar la resposta del conjunt de treballadors i treballadores del sector públic contra les mesures de Zapatero el 8 de juny que ve, amb una convocatòria de vaga del conjunt de sindicats CCOO, UGT, CGT, CATA...

Avui més que mai, com a Grècia, VAGA GENERAL, ja!

Marga Olalla

El robatori del segle

Les cares han caigut i la realitat s'expressa amb tota cruessa. La UE i «l'independent» Banc Central Europeu (BCE) apareixen com a instruments de coordinació d'aquesta macroofensiva contra els treballadors/es. Primer va ser salvar la banca perquè calia evitar un col·lapse del sistema financer. Podrien haver rescatat els deutes hipotecaris de les famílies si aquestes eren les més difícilment pagables, podrien haver intervingut la banca nacionalitzant-la... però no, es va optar per lliurar directament els diners als bancs per a permetre que la pressió que exerceixen sobre famílies i empreses endeutades no s'afluixés gens. Per això van lliurar a la banca summes multimilionàries i li van comprar els actius «tòxics». Ha estat el major espoli financer de l'estat per «rescatar» la banca privada.

Però el control d'aquests diners es posava en mans de la banca privada que, abans d'intentar prestar per a inversions al sector productiu de poca rendibilitat, va preferir tor-

nar a jugar a l'especulació i les borses grans quantitats de diners: la borsa tornava a surar mentre la recessió campava lliurement i els tancaments d'empreses i

reduccions de plantilles deixaven al carrer dos milions de treballadors/es a l'Estat espanyol. El paper del Govern –central i de les comunitats autònomes- no era cap altre que anar prenent acta dels i les treballadores acomiadades. Podrien haver intervingut les empreses que tancaven per defensar els llocs de treball buscant sortides productives, però res d'això no es va fer per permetre que la gran empresa mantingués el nivell de beneficis. Una vegada més els treballadors/es, amb l'atur, pagaven els plats trencats de la crisi. Era evident que el rescat bancari no es podia pagar amb els recursos habituals dels estats. Aleshores vam veure la segona part, es va multiplicar l'endeutament dels estats ¿amb qui? Amb la mateixa banca que feia poc havia estat «rescatada» i que ha fet créixer el negoci comprant diners a baix interès al BCE i especulant per disparar l'interès del deute dels estats.

La resposta de la UE i del seu BCE és no intervenir la banca a la qual abans ha «rescatat» sinó exigir als estats mesures extraordinàries per pagar el deute. Així s'aproven els plans d'ajustament, primer el grec i, per extensió, a pràcticament tota Europa, amb diferents nivells. En suma els i les treballadores hem de pagar ara els plans de rescat de la banca, els crèdits que aquesta mateixa banca concedia als estats per finançar els seus plans de rescat i, a més, les maniobres especulatives que la banca ha introduït per aconseguir treure més diners d'aquests crèdits.

Per anar acompanyant aquest robatori descarat de la banca sobre els treballadors/es, els dirigents de la UE i el BCE han hagut d'anar canviant el discurs: primer era per evitar el col·lapse financer i la recessió, aleshores es podien gastar diners públics a cabassos,

deixant de banda tot el rigor pressupostari; ara el problema és el rigor pressupostari. No importa quin és el discurs quan es té el poder, els diners sempre han caigut –també amb la crisi- cap allà mateix, bancs i multinacionals, amb aquest ordre, són qui sempre guanya. L'ordre importa poc perquè en aquesta època del capitalisme la fusió entre capital industrial i capital financer és tan intensa que és impossible delimitar on comença un i on acaba l'altre. És clar que el financer domina àmpliament sobre el primer i tots els altres sectors productius.

Mentrestant als i les treballadores els toca pagar sempre. Però no hi ha manera de sortir d'aquesta lògica sense posar en qüestió el sistema capitalista. S'ha vist amb una claredat meridiana que quan els grans poders econòmics dicten les seves instruccions, s'hi pleguen els governs capitalistes, sense pràcticament cap distinció dels partits que els conformen. Aquesta és també la funció dels estats, que estan al servei de protegir els seus interessos. No hi ha cap altre camí que enfrontar-nos als seus plans i posar tots els esforços per desfer-nos com més aviat millor d'aquesta xacra que és el sistema capitalista.

Punxant el globus

En les últimes dècades el caràcter parasitari del capitalisme ha impulsat en grans dimensions el creixement de deutes sense recolzament, i aquest nou capital servia per ampliar les diferències de renda entre classes i entre estats. Les famílies, les empreses i els estats ara es troben en la situació que els ingressos (que han baixat) en molts casos no són suficients per pagar les despeses i el deute. Els capitals, rics, burgesia i estats capitalistes s'estan dedicant a tancar negocis amb previsió de pèrdues continuades o de menys guanys, o estan obtenint rescats de diners públics i en alguns casos estan canviant el paper – moneda, accions, bons per béns tangibles que els protegeixin d'un crack: or, terres fèrtils o urbanitzables, concessions mineres, plantes industrials. Però d'aquests béns tangibles alguns augmenten el preu per les compres; i altres baixen, per la crisi i els tancaments.

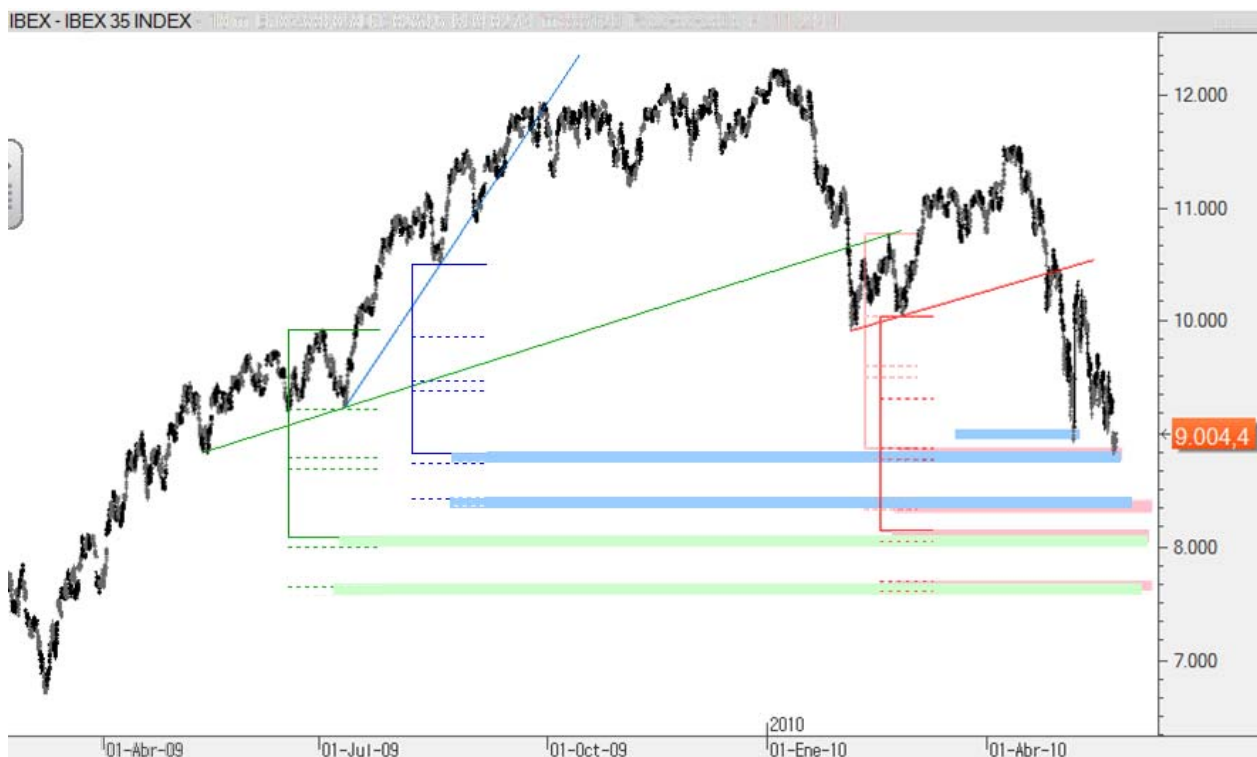
La crisi, si s'allarga, a més del sofriment de treballadors i treballadores, l'atur i l'abaratiment del preu del treball, provocarà una concentració de capitals que farà que els més poderosos puguin adquirir una part dels béns productius i de vida de què es veuran desposseïdes les famílies i els capitals mitjans i petits.

Aquestes conductes depredadores i carronyaires dels capitals es produeixen tant quan «las cosas van bé» com quan «las cosas van malament». De fet, quan diuen que van bé ja s'està alimentant la crisi de diverses maneres. Una és el que els marxistes anomenem «el canvi en la composició orgànica del capital» que significa que la producció és possible amb una proporció creixent de capital, tecnologia i energia i amb menys treball humà. Si això no es corregeix produint béns serveis en funció de les necessitats socials i no pas del benefici, i redistribuint les rendes repartint

el treball, es produeix un estrenyiment: els treballadors i treballadores, empobrits i endeutats o a l'atur, no poden pagar per proveir les seves necessitats i va «sobrant» capacitat productiva. Aquest procés es pot convertir en un cercle viciós al qual, per resumir,

podem anomenar «depressió». Un altre factor que en les bones èpoques prepara les dolentes és l'ús de recursos naturals per una economia dirigida amb criteris d'espoli i sense planificació ni

prioritats socials o ecològiques.

Ara hi ha sobreproducció de capital, a la qual cosa el capitalisme històricament ha respost amb destrucció de forces productives per tornar a crear artificialment l'escassetat -com ara amb guerres- per, així, poder reconstruir. Aquesta destrucció implicaria la caiguda a la pobresa de milions de treballadors i treballadores, el tancament i desmantellament de milers de fàbriques... però també han de destruir bilions de dòlars i euros i altres monedes que no tenen recolzament. Una part d'aquesta destrucció de capital es pot produir a la borsa: el que val 100 pot arribar a valer 1, o pot desaparèixer el mercat d'un determinat producte: que no pugui vendre's per falta de compradors. I pot passar amb uns quants cracks o com es desinfla un globus amb lentitud durant anys, o combinadament. Estem al principi o al final d'aquest procés de cremar capital? Hi ha estimacions que indiquen que des del principi de la crisi s'ha cremat menys del 10% del capital sense recolzament. O sigui, que la crisi està tenint la forma de diversos cracks amb una desinflada de globus entre ells i ens trobaríem al principi, no pas al final, tret que el capitalisme aconsegueixi una recuperació - que seria conjuntural - incrementant l'explotació dels i les treballadores. És clar que aquesta «recuperació» representaria una crisi per a nosaltres...

Per entendre el tema del deute dels estats, dels bancs, de les empreses i de les famílies, hauríem de tenir un mapa de qui posseeix el deute de qui. En aquests esquemes que s'han començat a publicar de manera parcial, s'observen fenòmens com que un estat té dèficit amb pressupostos de defensa desorbitats i amb un frau fiscal generalitzat dels rics, que no paguen impostos. Aquest mateix estat paga rescats a bancs i empreses, els avala, i augmenta la garantia de l'estat sobre els dipòsits per si fa fallida el banc. Tot això produeix més deute d'aquest estat, que s'emeta i és comprat per bancs privats, que agafen els diners prestats al banc Central Europeu a un interès regalat. Un negoci rodó, perquè obtenen interessos superiors d'aquest deute. Més tard, per raons

certes o per especulació, es tem que aquest estat i altres no puguin pagar els seus deutes. S'organitza un fons de rescat de la UE de 0,75 bilions d'euros que al seu torn aportaran els estats, augmentant el seu deute, que tornaran a comprar els bancs privats. Resumint, se surt de situacions de no arribar a fi de mes augmentant els crèdits, encara que amb totes les operacions acaben ocorrent dos fenòmens: el deute incobrable es va traslladant als estats, i segon, aquests mateixos estats que tenen menys ingressos a causa de la crisi, augmenten el seu dèficit i es pretenen rebaixar les despeses socials dels comptes públics i fer reformes laborals per rebaixar salaris i condicions. Però aquests plans d'ajustament són recessius: deprimeixen l'economia, ha estat així en tots els països on s'han aplicat (per ampliar: «La doctrina del Xoc» de Naomi Klein). Què és el que no encaixa? Que no som

una gran família. La burgesia depredadora i carronyaire pretén sortir de la seva crisi menjant-se'ns.

L'economia ha de posar-se al servei de les necessitats dels treballadors i treballadores i per, tant, s'ha de planificar i prioritzar. Resistir-nos a pagar els plats trencats és anar en la bona direcció.

Victor Messeguer

Nota: Amb aquest enllaç es pot descarregar un arxiu amb unes quantes desenes de articles. Citarlos no implica avalar la línia política del web o de l'autor. <http://linko.es/sSM>

Les mes

1. Funcionaris: Primera reducció de sou de la història

El juliol de l'any passat, la plantilla de l'Administració central, de les Comunitats Autònomes i de les corporacions locals suma 2.659.010 persones. La rebaixa serà, de mitjana, del 5% a partir del proper mes de juny, però en forma inversament proporcional fins al 15%, que s'aplicarà també als membres del Govern. Per exemple, ZP, un sou de 91.982,40 euros bruts anuals, i quedarà en 78.185,04 (sí 1.150 euros bruts menys al mes i es quedarà només amb 5.584!); però és que Corbacho, Montilla o Hereu cobren encara molt més... Perquè no cobraran els governants el sou mig d'un treballador dels que governen?.

A més, les retribucions romandran congelades el 2011.

L'estalvi serà de d'uns 2.250 milions el 2010 i uns 4.500 l'11.

En total, l'estalvi es preveu en uns 6.750 milions, més d'un terç de l'ajustament total.

És a dir, **menys poder adquisitiu, menys consum; i, com sempre, després es generalitzaran aquestes reduccions salarials al sector privat... la patronal pica de mans!**

2. Inversió: Foment assumirà un terç de la retallada

El 2010 i 11 es **retallaran 6.045 milions d'inversió de l'Estat**, és a dir, el 40% de l'ajustament anunciat de 15.000 milions. Això sí, l'AVE a València no es toca.

Si es compleix el Pla Extraordinari d'Infraestructures de 17.000 milions, pel qual les constructores avançaran els diners i l'Estat els pagarà un cànon a partir de 2014, com recorda Sacyr, a partir de 2014 estarem més endeutats. Si això no s'aplica, i s'aturen les obres públiques, s'incrementarà l'atur.

ures de Zapatero

3. Pensions: El major i més fràgil dels col·lectius afectats

Els pensionistes són 8,6 milions amb xifres d'abril, el que representa una despesa de 6.700 milions d'euros (90.000 milions anuals). Per primera vegada en 25 anys les pensions es congelaran el 2011, després d'haver aplicat, si correspon, l'actualització del 2010 (si l'IPC de novembre és superior al 1% que ja van percebre). Aquesta congelació no afectarà a les pensions no contributives ni tampoc a les pensions mínimes, paraigua sota el qual queden 2,6 milions de pensionistes.

Això suposa, segons càlculs de la Seguretat Social, un **estalvi de 1.500 milions d'euros. En aquest col·lectiu la reducció del consum ratlla la supervivència per a un gran sector.**

4. Jubilació: s'endureixen les condicions

El Govern va proposar accelerar el compliment de la reforma de la Llei de la Seguretat Social que va entrar en vigor l'1 de gener de 2008 que fixava en 15 anys el termini mínim de cotització –encara que havia quedat en 12 per les extres-. El canvi era progressiu fins a 2013, però es farà d'una vegada ja per a qui es jubili l'agost.

A més, la reforma havia fixat elevar, a poc a poc fins a 2013, de 60 a 61 anys l'edat mínima per a la jubilació parcial. Ara serà de cop.

Això suposa un increment de l'atur, doncs endarrereix les renovacions de plantilla.

5. Dependència: Les ajudes ja no seran retroactives

Les ajudes econòmiques als dependents ja no seran retroactives –des de la data de sol·licitud. Només si les autonomies triguen més de mig any a resoldre un expedient, pagaran l'import endarrerit des del dia que sobrepassi aquest període. I a més el que fins avui els deguin diners en aquest concepte, podran cobrar fraccionat en fins a 5 anys.

Això suposa la retallada d'un servei que ja no es va crear públic, com hauria d'haver estat.

6. Sanitat: Receptes més barates

El govern estalviarà uns 1.050 milions d'euros anuals amb la rebaixa del preu dels medicaments que encara estan sota patent, és a dir, aquells el principi actiu dels quals és nou i no admet genèrics.

Per altra banda, s'estalviaran altres 300 milions cada any a costa d'envasar els fàrmacs adaptant les dosis als tractaments més habituals, fins i tot permetent les monodoses. L'executiu va aprovar el març rebaixes del preu dels genèrics per a estalviar 1.500 milions més.

La indústria farmacèutica per a evitar el cop exigeix l'increment del copagament.

7. Desenvolupament: S'esfuma l'objectiu del 0,7% del PIB

L'executiu s'havia proposat arribar al 0,7% del PIB invertit en Ajuda Oficial al Desenvolupament a 2012.

L'ajuda pressupostada per a aquest any ja va suposar un pas enrere respecte aquest objectiu, que ara s'agreuja amb l'anunci d'una retallada de 600 milions d'euros per a 2010 i 2011. Això suposa una retallada de més del 12% de l'ajuda en un any, o gairebé un 6% cada any, el que significa una reculada de 2 anys en les ajudes i la impossibilitat d'arribar a l'objectiu compromès del 0,7% del PIB el 2012.

8. Administracions Públiques: Un 8% autonomies i municipis

Diu el govern que autonomies i ajuntaments, que representen en torn del 40% de la despesa pública, han de córrer amb la seva part de reducció, que calcula en un 8% de l'ajustament, uns 1.200 milions.

La primera mesura en aquest sentit ha estat la prohibició d'emetre deute a llarg termini per part dels ajuntaments. Una mesura que de nou, generarà més atur.

9. Natalitat: Desapareix el xec bebè el 2011

A partir de l'1 de gener ja no es percebrà la prestació de 2.500 euros per naixement o adopció. L'havien rebut 1.700.000 mares en els 3 anys

i mig d'aplicació. Serà, així, una altra ajuda de curta durada, com la deducció de 400 euros en l'IRPF, que des d'aquest any té limitada la seva aplicació.

El compte:

Amb aquestes mesures només s'hauran estalviat 15.000 milions d'euros: 1/3 en més atur, 1/3 en menors sous i la resta en pensions i serveis socials.

A la banca el govern espanyol li va destinar 150.000 milions d'euros de diner públic en ajudes i altres 100.000 en avals (dividits entre els 46 milions d'habitants de l'estat espanyol, cadascun els paguem 5.400 euros) (Veure LI 98, setembre 09).

La Seguretat Social **va tenir un superàvit de 5.943 milions d'euros a finals d'abril 10** –a part dels 62.500 milions que acumula el Fons de Reserva-. Això suposa un 29,4% menys que l'any passat, que al seu torn va ser menor que els anteriors, ja que la **política del govern ha estat la d'anar rebaixant les quotes patronals a la SS «per a crear ocupació».** Així, el 2009 li va reduir a la patronal 1,5 punts que van representar uns 4.500 milions d'euros (1 punt pel 2010 i el 0,5 en forma permanent) . **Només això triplica «l'estalvi» de la congelació de les pensions!** I no obstant això, al costat d'ella, Corbacho proposa reduir-li a la patronal 2 punts més en la propera reforma laboral, o sigui rebaixar-nos el salari –aquesta vegada el diferent de nou, també per aquesta via.

Debat sobre decreixement o revolució

Hem llegit amb atenció la polèmica que fa el company Jonas sobre el nostre suplement «Decreixement o revolució» a <http://www.decrecimiento.info/2010/05/necesidad-decrecimiento-economico.html>. I volem fer les següents consideracions.

1.- Eliminant falses discussions: ecologia i decreixement

El text fa una permanent identificació entre ecologia i decreixement com si fossin dues cares de la mateixa moneda. I d'aquí s'infereix que, si LI critica el decreixement, menysprea l'ecologia. Primer cal eliminar f a l s e s

discussions.

Ecologia és la ciència que estudia els ecosistemes. La preocupació per l'ecologia és, doncs, la preocupació per les activitats humanes que introdueixen forts desequilibris als ecosistemes. El decreixement és un corrent de pensament polític, econòmic i social que planteja la necessitat de reduir el creixement per evitar aquests desequilibris. Així doncs entre la ciència i el corrent polític que dóna una resposta hi ha una diferència substancial. El decreixement no té el monopoli de la lluita per la defensa dels recursos naturals. Hi ha companys/es que es consideren ecologistes i no es consideren partidaris del decreixement. Hi ha solucions «ecologistes» tant des de la dreta com d'alguns grups verds, des de suposats ecosocialistes gestors del capitalisme i la privatització, a alguns premis Nobel com Al Gore fabricats pel mateix imperialisme que més consumeix i malgasta... i des de l'esquerra revolucionària.

Escriu Jonas:

«La preocupació ecològica estava generalment considerada com un prejudici petitburgès i una desviació de la lluita de classes. A poc a poc les coses estan canviant, gràcies sobretot al sorgiment de les mobilitzacions internacionals del moviment altermundista/antisistema, que ens ajuden i obliguen a matisar la realitat abans apresada si no v o l e m

augmentar el nostre aïllament. Però aquest canvi no arriba a assimilar-se amb el mateix ritme en totes les organitzacions anticapitalistes.»

En els 103 números de Lluita Internacionalista trobarà nombrosos temes ecològics: així els transgènics, la privatització de la matèria viva, el problema de l'aigua, del biodièsel, el canvi climàtic, la lluita contra la MAT, o els combustibles fòssils... I aquest mes de gener passat vam treure un suplement sobre el problema de la pesca de la tonyina i l'espoli de les aigües de l'Índic a propòsit dels «pirates». És a dir, qui vulgui emmarcar aquesta discussió entre qui sí que es preocupa per la destrucció del planeta i qui no, perdrà el temps. La nostra posició ha estat clara en tots aquests anys: el capitalisme és una màquina de destrucció no només de la humanitat sinó també de la naturalesa com cap altra en tota la història.

2.- Decreixement i revolució socialista

La nostra crítica al decreixentisme, si es pot utilitzar aquest terme per a un moviment que és heterogeni, no passa perquè nosaltres no considerem que cal lluitar per la defensa de cadascun dels recursos naturals, sinó que aquesta batalla no té futur *per se* si no s'inscriu en la batalla per destruir el capitalisme. Aquesta mateixa consideració la fem sobre molts altres espais de lluita. Donem molta importància a la feina als sindicats i no per això hem deixat de defensar que la lluita sindical s'ha d'inscriure en la lluita per acabar amb el poder del capitalisme i l'estat, si no no té futur, perquè el que avui aconseguim amb una mà després d'una dura lluita demà el poder t'ho pren amb l'altra. El mateix fem amb la solidaritat internacional, sabem que és important intentar ajudar un poble, però ho és sobretot

Socialisme ecològic antiimperialista

¿Ecologisme progre, ecosocialisme, decreixement?

d'Iñaki Gil de San Vicente

Referenciem aquí aquest treball, extens (40 pàgines) del conegut intel·lectual marxista i

abertzale Iñaki Gil de San Vicente, que podeu trobar íntegre a <http://linko.es/s4h>

El text, efectua una delimitació entre diferents posicions ecologistes i un socialisme al qual anomena «ecològic i antiimperialista». Recull, entre molts altres, el nostre treball «decreixement o revolució» (<http://linko.es/s41>) i accepta sense cap dubte la gravetat dels problemes ecològics, sense adherir-se a les solucions d'un sector del moviment ecologista.

Una cita:

«Quan Latouche comença atribuint la responsabilitat del creixement a les despeses socials, a l'ocupació, a les jubilacions, a la salut i a l'educació, a les necessitats de supervivència de les poblacions empobrides per l'imperialisme, o en la seva terminologia, al «Sud», quan inicia així el llibre cal començar sospitant de la ideologia social del seu autor.» (pàgina 19)

per la construcció d'una consciència antiimperialista i revolucionària, perquè l'ajuda d'anys d'esforç solidari desapareixen amb un cop de ploma en pocs segons quan l'imperialisme i els seus aliats llancen uns quants míssils o provoquen una fam terrible. Sense l'objectiu d'acabar amb l'imperialisme la solidaritat internacionalista està condemnada a veure més fam, mort i misèria.

Mai no hem dit a un treballador/a: no lluitis pel conveni perquè el capitalisme t'ho tornarà a prendre un dia o altre, val més que esperis la revolució. Tampoc no hem dit mai: no facis res en defensa dels i les palestines de Gaza perquè demà els voldran aniquilar altre cop. No diem que deixem per després de la revolució el problema dels recursos naturals. Però sí que diem que no hi ha cap tasca més decisiva que fer confluïr totes les lluites i tots els sectors amb l'objectiu de posar fi al sistema d'explotació humana, d'espoliació dels pobles i de destrucció de la naturalesa que és el capitalisme i construir en el seu lloc el socialisme.

En aquest sentit J, ens cita: «*Cal integrar en la lluita de classes la denúncia dels desastres ecològics, la defensa del medi, com un element més per a combatre el capitalisme*». I ens replica: «*També crec que s'hauria d'estendre la lluita de classes a les batalles ecològiques perquè es vegi la reciprocitat i la dialèctica en les batalles reals i existents. No és necessari integrar una en l'altra, el respecte mutu és important i la seva combinació desitjable a pesar –o més aviat, gràcies a certes– diferències.*»

Potser es pot entendre malament el sentit de «un element més» de la nostra cita, perquè no hi és per minimitzar-ne la importància, sinó perquè ha de ser una palanca més en la destrucció de l'ordre imperant. Aclarit això, anem al fons. Quan se'ns diu «No és necessari integrar una en l'altra, el respecte mutu és important i la seva combinació...» De respecte als companys/es ecologistes en tenim, com als i les sindicalistes o a companys/es que trobem en la solidaritat internacional, però nosaltres els diem a uns i altres: o aquests moviments i lluites tenen

per nord enderrocar el sistema o –mentre el sistema perduri– la classe obrera seguirà retrocedint, els recursos seguiran essent destruïts i els pobles seguiran sota opressió.

3.- És possible una solució ecològica amb el capitalisme

I anem al nucli del debat. Ens cita:

«*Fins que no siguin els treballadors mateixos qui controlin i decideixin sobre la producció no donarem suport a la reducció de la capacitat de producció destinada al consum. [...] del que estem parlant nosaltres és d'un canvi substancial de la distribució de la riquesa i de posar el seu control en mans dels treballadors, abans de decidir si aquesta riquesa és excessiva o no. Estem parlant de la necessitat d'una revolució que continuï la tasca iniciada fa 70 anys.*»

I respon:

«*Sona com la continuació del pensament liberal, emprat des de baix. Mentre la classe obrera no estigui en el poder no opinem sobre eventuals riqueses excessives. No importa el total...el moviment solucionarà tot al final, el «laissez-faire» serà vàlid també per a la classe treballadora. Sembla que dolgui menys que el planeta vagi al desastre ara, que el fet que les masses no entenguin qui és el seu enemic. Em sembla un raonament reductor, irresponsable, poc marxista, i en canvi molt idealista. En el document s'insisteix que primer els treballadors han de controlar i decidir sobre la producció, és a dir prendre el poder, i després veurem si la «riquesa és excessiva o no». «Algú pot pensar que no importa l'ordre d'aquests dos factors: acabar amb el capitalisme i començar una reestructuració de la producció, però l'ordre dels factors sí altera el producte»... i potser també el resultat de les lluites. Si la via revolucionària segueix tapada mentre el capitalisme vagi augmentant la riquesa per als seus a força d'acabar amb diversos recursos naturals el redactor del document seguirà insistint en primer la presa de poder, després veurem? Això de primer per aquí, després per allà, tanca en aquest*

cas moltes portes per als que estan «allà» en temps que més valdria tenir les portes obertes per a noves aportacions. El problema dels recursos naturals no ho podem deixar per a després perquè és de rabiosa actualitat ara. L'ecologia i el decreixement són camps de lluita pel socialisme, no tasques per a després, perquè ens ajuden a donar contingut en un marc més ampli a la mateixa necessitat d'acabar amb el capitalisme.» (negretes nostres)

Efectivament l'ordre dels factors sí que altera el producte. Perquè el quid de la qüestió és per la negativa, si és possible posar fi a la destrucció del planeta sense posar fi al capitalisme. J. ens presenta dues vies, que es complementen però que si una via «segueix tapada» pot ser viable l'altra. Ens diu: «Sembla que dolgui menys que el planeta es vagi al desastre ara que el fet que les masses no entenguin qui és el seu enemic». I és que el problema és que si les masses no identifiquen el seu enemic i el destrueixen, el capitalisme acaba amb el planeta... No hi ha solució per al planeta si el capitalisme segueix, és la lectura que nosaltres fem del que Marx va anomenar «la barbàrie». Sí, efectivament l'alternativa segueix essent –per a nosaltres- socialisme o barbàrie. **Així doncs sí que discutim a qui creu que des de l'ecologisme es pot frenar la destrucció del planeta sense posar en el centre la lluita per destruir el capitalisme.**

Citant B. Grill «L'únic programa que necessitem es resumeix en una paraula: menys. Menys treball, menys energia, menys matèries primeres». Nosaltres resumim en una frase el centre del nostre programa, el Programa de Transició:

«Cal ajudar les masses, en el procés de les seves lluites quotidianes, a trobar el pont entre les seves reivindicacions actuals i el programa de la revolució socialista. Aquest pont ha de consistir en un sistema de reivindicacions transitòries, partint de les condicions actuals i de la consciència actual d'àmplies capes de la classe obrera i conduint invariablement a una sola i mateixa conclusió: la conquesta del poder pel proletariat»

Potser és perquè aquesta frase vertebrava el programa de fundació de la IV Internacional en continuïtat amb el moviment comunista revolucionari, des de Lluita Internacionalista seguim reivindicant la necessitat de reconstruir la IV Internacional. No es tracta del «laissez-faire», del moviment en si, sinó tot el contrari. El socialisme ha de desenvolupar una planificació de l'economia que permeti repartir els recursos disponibles entre les necessitats socials, no es tracta de limitar la producció sinó de redefinir què és necessari i assegurar-ne la distribució. Aleshores es podrà determinar quins suposats excessos són superflus o simplement no es corresponen amb les possibilitats del planeta.

4.- L'antropocentrisme de LI

«Un segon problema –escriu J– és que tendeix a convertir –vist l'article sencer– la lluita de classes en un concepte antropocentrisme, si no accepta que també és un mitjà per a solucionar un conflicte que no es limita a una sola espècie i que pot aportar molt per a evitar l'esgotament dels recursos naturals del planeta. El document tendeix a elevar la lluita de classes a un nivell eclesiàstic que condiona totes les altres batalles.»

No pretenem «elevar la lluita de classes a nivell eclesiàstic» però sí que diem «que condiona totes les altres batalles». Marx explicava com la lluita de classes era el motor de la història humana i nosaltres compartim aquesta concepció. Aquesta concepció posa la humanitat en el centre. En el conflicte entre classes socials humanes es posen altres espècies en perill? Doncs sí. Però l'única forma possible de resoldre aquesta lluita com humans que som és des de la lluita de classes. Així doncs la solució del conflicte entre els humans condiona totes les altres batalles, perquè a més és aquesta espècie l'única que coneixem que està en disposició d'acabar amb les altres i fins i tot possiblement amb la vida al planeta.

5.- Inscriure la discussió en la situació actual

Escriu Jonas:

«Desgraciadament entre els que intentem basar-nos en el marxisme hi ha més que una organització que menysprea la defensa del decreixement i ho tracta més aviat com una trava per a arribar a esfondrar al capitalisme»

Però aquesta discussió no l'estem tenint en abstracte. Les teories sobre la necessitat del decreixement es comencen a desenvolupar els anys 70, en un moment de crisi capitalista, i tornen a adquirir una actualitat important en aquest moment, amb una forta crisi capitalista encara més intensa. El debat pren una força especial quan el capitalisme està obstinat a imposar un brutal decreixement de la nostra capacitat de consum, després d'haver tancat o reduït la capacitat de producció de les fàbriques i es converteix en una màquina de

destrucció de forces productives, envia milions de treballadors/es al carrer, redueix salaris i pensions... per reconstruir un nou cicle d'acumulació. Diem que els arguments i propostes decreixentistes avui són perilloses, en un moment que el capitalisme -per justificar la seva crisi- ens diu que el problema és que els treballadors/es s'han passat de la ratlla consumint. Perquè amb aquest argument fals es posen en marxa plans de retallades brutals de la capacitat de compra dels i les treballadores (a Grècia i més). I aquesta reducció del nostre consum, de la nostra part de riquesa, serveix perquè ells facin créixer la seva riquesa en la mateixa proporció.

I la pregunta és: com respon aquesta teoria política a la situació que acabem de descriure? Les fórmules acceptades per la major part dels i les decreixentistes i resumides pel seu principal teòric, Serge Latouche, són les famoses 8R: reavaluar, reconceptualitzar, reestructurar, relocalitzar, redistribuir, reduir, reutilitzar i reciclar. Díficilment en aquestes «r» podem definir clarament un perfil revolucionari. La major part d'aquestes «r» corresponen a actituds individuals com a motor d'aquesta nova dinàmica,... Quina actitud hem de tenir quan presenten un pla de tancament o un ERO a la Nissan o a la SEAT? I quan retallen salaris i pensions? Nosaltres diem directament que no a una cosa i a l'altra. Cal defensar intacta la capacitat de consum de tots els treballadors/es. No discutim la quantitat de producció, ni tan sols que s'ha de produir això o allò, però sí els llocs de treball i salaris, és a dir, defensem íntegrament la classe obrera i el seu dret a seguir essent un treballador/a i no pas un desocupat/da.

Importants sindicalistes *decreixentistes* defensen la reducció de la capacitat de compra dels treballadors/es, per què de quina altra manera pràctica es pot reduir l'excés de consum d'aquesta part de la població si es considera que cal? O de què s'està parlant quan Jonas parla de «riqueses excessives» pel que fa a treballadors/es? Quina política per afrontar aquesta crisi? És en aquest punt que diem que aquestes teories suposen una trava a la lluita per destruir el capitalisme; i que apareix una disjuntiva: decreixement o revolució?

Josep Lluís del Alcázar

Cimera UE-EI Marroc

Interessos econòmics contra la lluita del poble saharauí

La cimera UE - Marroc, celebrada el març de 2010 a Granada amb la intenció d'arribar a acords econòmics (especialment sobre comerç i agricultura), va tornar a posar en primer pla la situació del poble saharauí, després de la campanya pel lliure retorn al seu país de la companya lluitadora Aminetu Haidar el desembre passat.

La cimera UE-Marroc reafirma una vegada més la complicitat de les potències europees amb l'ocupació il·legal del territori del Sàhara Occidental, antiga colònia espanyola, per part del Marroc. Els representants europeus, que diuen que defensen els drets dels pobles, aquesta vegada van oblidar que al Sàhara Occidental hi ha un poble que està lluitant i que els drets humans són violats diàriament a les zones ocupades.

Ara, a l'ombra d'una associació entre Europa i el Marroc per obtenir privilegis en el saqueig de les riqueses del Sàhara Occidental, les Nacions Unides promouen la celebració d'un referèndum per desvirtuar i evitar el dret d'autodeterminació i independència del poble saharauí.

Fa 35 anys que el Marroc ocupa aquests territoris, contra diverses resolucions de les Nacions Unides, cosa que ha estat condemnada en totes les reunions de l'Assemblea General de l'ONU.

La UE, que diu que defensa els drets humans, es reuneix per fer negocis amb el règim d'un país que manté presos polítics saharauís a les seves presons, i a un poble dividit, amb milers de refugiats a la zona del desert de Lahmada i acampats a Algèria. Un règim que ni tan sols respecta els mínims drets del poble marroquí. I això no coincideix amb els principis que predica la UE. La «situació avançada» en les relacions, que diuen que van aconseguir en la cimera passada, es basa, doncs, en fonaments il·legals.

Exigim a Europa i a l'anomenada comunitat internacional que pressionin el Marroc per aconseguir:

- la Llibertat de tots els presoners polítics saharauís i marroquins.
- el respecte a la llibertat d'expressió.
- el reconeixement dels drets del poble Amazig.
- el respecte del dret del poble saharauí a un referèndum lliure per exercir el seu dret a l'autodeterminació.

I fem una crida a la UE que no signi cap acord amb el règim del Marroc fins que compleixi les lleis internacionals.

**Pel dret d'autodeterminació,
Visca la lluita del poble saharauí!**

Bouragaa Houssein

Haití. La lluita contra l'ocupació

Es posa en marxa la mobilització!

En el marc de la nostra pràctica als campaments després del terra-trèmol del 12 de gener, s'han presentat diversos problemes. El Govern ha rebut els fons lliurats per altres països llatinoamericans (recordem que els fons d'Estats Units, Canadà o altres països d'Europa, es canalitzen només a les ONG) i han començat a prendre força els comitès oportunistes lligats al poder que reparteixen targetes de menjar amb finalitats personals amb una orientació d'etern assistencialisme.

Per altra banda se n'aprofiten obertament per establir un control repressiu acompanyats per agents de la policia o del ministeri de l'interior (...). Es tracta d'una penetració oficial per mitjà de la Comissió Nacional per al desarmament i la reintegració ajudada per una ONG brasilera, «Viva Riu», i els soldats de Minustah. Durant les nits, o fins i tot en ple dia, hi ha confrontacions obertes amb els comitès que volen ser autònoms i tenir pràctiques pròpies en el tímid procés de desenrunament. (...) El Govern utilitza els fons per incitar les tendències oportunistes que deixa el populisme rampant d'aquest país, a causa del nombre tan enorme d'aturats que conformen un subproletariat, inestable per naturalesa i avui dia exacerbada pel cataclisme passat.

Hem invertit molt d'esforç a lliurar aquesta batalla. (...) Ens hem dirigit més específicament als treballadors i en particular als

obriers. Així hem arribat a formar en diferents campaments «Comitès d'obriers i treballadors». Aquests darrers, per la seva naturalesa mateixa, són molt més clars sobre els interessos de classe (...). Un altre pas important que s'està fent és un procés d'aliances amb comitès que no són de la nostra pràctica mateixa i no duen la nostra línia en si però que sí que tenen aspectes honestos, seriosos, col·lectius i combatius. Construïm junts perspectives més globals a partir dels nostres textos repartits i en discussió mentre els ajudem a seguir aprofundint les seves accions. A alguns els donem suport directament i oberta. Així, en contacte i acostament amb un d'ells, REVISE-12J (Xarxa de víctimes del terratrèmol del 12 de gener, a Kreyòl), vam arribar a participar en una mobilització el 28 d'abril. (...)

Hi ha hagut, doncs, confrontacions obertes (de vegades amb pedres i ampolles) als campaments i als carrers del voltant, confrontacions que han durat dies. Finalment, com que sempre han estat rebutjats per nosaltres i les poblacions dels campaments -que donaven més i més suport a les nostres posicions i també participaven en les distribucions- van arribar amb agents de la policia per intentar intimidar-nos més «oficialment». Com que seguíem resistint van arrestar tres dels nostres militants. Els van deixar en llibertat la mateixa tarda, però la intimidació va funcionar (...)

Un altre component de la mobilització planejada pel 28 d'abril va ser la Llei d'urgència que Préval va promulgar, amb el suport de diputats i senadors que ara estan totalment al seu servei. Aquesta Llei no només allarga 8 mesos el temps del seu mandat presidencial, sinó que a més restringeix els drets democràtics del poble. La Llei va portar un descontentament popular important (...).

«Justícia social», «alcem-nos per

salvar al país», «solidaritat, organització, mobilització» però també: «fora l'atur», «fora els salaris de misèria», «el país no està en venda», «fora l'ocupació»... van ser els temes de banderoles i pancartes. Durant la manifestació que recorria diversos campaments, també vam distribuir la nostra posició respecte a la situació:

(.)

Per mantenir-nos en els principis que sempre ens han guiat, és en el marc de la MOBILITZACIÓ que hem d'avançar en l'escenari polític. Per això pensem redoblar la resistència i declarar ja el mes de maig **MES DE MOBILITZACIÓ I LLUITA DELS TREBALLADORS**.

Ara mateix la DICTADURA de les classes dominants ja apareix SENSE MÀSCARA. Però no és pas per casualitat. És que el projecte de dominació-explotació dels capitalistes multinacionals sent que està creant una situació explosiva. Malgrat tot, costi el que costi, el seguiran desenvolupant. I les zones franques que ja planegen (unes quaranta a totes les principals ciutats costaneres) tindran totes el salari de supramisèria que coneixem, amb les humiliacions que coneixem. En aquest sentit, l'ofensiva dels imperialistes es farà sentir arreu del país! I arreu serà **INFERNAL**.

(..)Tots els treballadors, d'una forma o altra, directament o indirecta, seran arrossegats per aquest procés deshumanitzador. Per això declarem que cal **REDOBLAR LA RESISTÈNCIA!**

(.)

Llancem una CRIDA alta i clara a tots els obrers, tots els treballadors, totes les masses populars, tots els progressistes conseqüents, a tot el Camp del Poble, **QUE ES MOBILITZI! DEFENSEM ELS NOSTRES INTERESSOS PROPIS! AVUI DIA SÓN ELS QUE CLARAMENT I ÚNICAMENT CORRESPONEN ALS INTERESSOS DEL PAÍS**. Serà difícil. Però la victòria pertany només als pobles explotats i dominats que lluiten.

**Visca la lluita del poble
HAITIÀ!**

Visca L'altre haití construït a partir dels interessos dels treballadors!

Extractes de la declaració del 1 de maig de Batay Ouvriye

Campanya de solidaritat

De treballador/a a treballador/a

Compra xapes, suplementes, proposa-ho als teus companys/es, organitza xerrades...

Argentina: la lluita ha aconseguit un triomf

Els crims de lesa humanitat NO prescriuen

Més de 34 anys després del cop, la presó pels genocides és un triomf del poble que no s'ha de quedar aquí. Al costat de Bignione i Martínez de Hoz han d'anar a la presó tots els còmplies civils de dictadura. El poble argentí mai no ha deixat de lluitar. Va aconseguir anul·lar les lleis de punt final i obediència deguda i reobrir les causes contra els genocides, reclamant «presó comuna» per a tots ells. Malgrat el que diu el govern, més de cinc anys i mig després d'haver estat anul·lades les lleis d'impunitat, el 95% dels genocides estan lliures. I el 5% que està condemnat o processat ho està per un nombre mínim de víctimes. A més, la majoria estan excarcerats o segueixen en escandaloses condicions de detenció en «countries» o dependències militars. La lluita no s'ha aturat en aquests anys i el mes passat es va assolir altre triomf.

Presó per a Bignone, l'últim president de la dictadura

Es va celebrar el judici contra els repressors que van actuar a Campo de Mayo, seu de l'exèrcit argentí. El Tribunal Oral Federal N.1 va sentenciar 25 anys i inhabilitació absoluta, perpètua, accessòries legals i pagament de costes per Reynaldo Benito Bignone, l'últim dictador de la genocida Junta Militar argentina de 1976-1983; i, juntament amb ell, als també repressors Santiago Omar Riveros i Fernando Verplaetsen.

A més, 20 anys i inhabilitació absoluta pel temps de condemna i pagament de costes per a Carlos Tepeдино; 18 anys i inhabilitació absoluta pel temps de condemna i pagament de costes per a Jorge Osvaldo García; 17 anys i inhabilitació absoluta pel temps de condemna i pagament de costes per a Eugenio Guañabens Perelló.

La sentència dictada pels jutges diu que el debat tractava sobre delictes de lesa humanitat i que els

acusats han de complir condemna en un servei penitenciari federal.

Arrestat José Alfredo Martínez de Hoz, exministre d'economia i ideòleg del pla econòmic

José Alfredo Martínez de Hoz, exministre d'Economia de l'última dictadura i símbol màxim de la política que va castigar «milions d'éssers humans amb la misèria planificada», va ser processat el mes passat amb presó preventiva per ordre del jutge federal, per dos segrestos amb extorsió que el magistrat va qualificar de crims de lesa humanitat i, per tant, d'imprescriptibles.

En 1988 el jutge federal Martín Irurzun va processar el dictador Videla i els seus ministres Martínez de Hoz i Albano Harguindeguy com a coautors del segrest amb extorsió dels Gutheim (Federico i Miguel Gutheim havien estat forçats a renegociar des de la presó un contracte privat amb comerciants estrangers el 1976). L'economista va estar més de dos mesos pres. El 14 de juliol de 1988 la Cambra Federal va confirmar les preventives dels militars signants del decret que va ordenar les detencions, i va ordenar alliberar Martínez de Hoz, no pas per falta d'indicis sobre la seva responsabilitat, sinó perquè a diferència dels uniformats no havia deixat les seves empremtes en el decret. La investigació seguia oberta quan Menem li va perdonar

els delictes amb un indult.

El procés va estar paralitzat fins a mitjans de 2006, quan els organismes de drets humans van sol·licitar la reobertura de la causa i la declaració d'inconstitucionalitat dels indults, demanda a la qual es va sumar la SDH. El mes passat es va pronunciar en aquest sentit la Cort Suprema de Justícia. El mateix dia Martínez de Hoz va manifestar mitjançant un escrit que se sent víctima «d'una persecució interminable» per part del govern nacional, la Justícia federal i la Cort Suprema de Justícia, amb «escasses i honroses excepcions». Duhalde va sol·licitar-ne la detenció immediatament. El jutge Oyarbide va prohibir que l'imputat sortís del país. Com que Martínez de Hoz havia prestat declaració en fase d'instrucció els anys 80, va ordenar la seva detenció sense necessitat de tornar a obrir la instrucció. També li va embargar els béns per dos milions de pesos. Els efectius d'Interpol que van anar-lo a detenir van haver d'esperar hores fins que un equip mèdic en va constatar l'estat de salut.

El jutge va destacar en la seva resolució, de trenta-tres fulls, «la deliberada impunitat de les conductes» que va caracteritzar el cas dels Gutheim. També es va referir a «la irraonable ocupació del poder coercitiu de l'Estat nacional sobre els seus súbdits, la més absoluta desatenció –plenament conscient i determinada– a les essencials garanties ciutadanes i l'abassegament de tots els principis constitucionals». En resum, «l'actuació de les màximes autoritats de la Nació disposant, segons el seu parer, designis i/o conveniències polítiques i/o personals, sobre la vida i la fortuna de les persones, al marge de tota regla de convivència i de l'Estat de Dret», va escriure.

És un pas més, però la lluita continua.

Guillermo Schelling

Grècia

La mobilització continua, la crisi s'estén

Ni la crida al patriotisme per pagar l'enorme deute extern del Primer Ministre «socialista» Georgios Papandreu ni la mort de tres treballadors durant la mobilització del 5 de maig en l'incendi d'un banc desanimen la classe treballadora grega en la seva lluita contra les severes mesures d'austeritat del govern. Desenes de milers de treballadors/es i joves van ocupar altre cop els carrers de les principals ciutats de Grècia el 20 de maig, durant la cinquena vaga general d'aquest any.

Les tres centrals majoritàries - ADEDY (Federació de Funcionaris, amb 375.000 afiliats, afí al PASOK), GSEE (Confederació General de Treballadors Grecs, el sindicat majoritari al sector privat, amb un milió d'afiliats/des i de tendència socialista) i PAME (la fracció del partit comunista KKE dins del GSEE)- que representen més de la meitat dels i les treballadores gregues, van decidir convocar junts la vaga general. Més de 50 mil manifestants van marxar a Atenes en tres columnes fins al Parlament. Un grup de militants del GSEE va ocupar el Ministeri de Treball sense que hi hagués xocs amb la policia. També es van organitzar marxes a Salònica (10.000 manifestants) i altres ciutats.

Amb la vaga els serveis de transport marítim i ferrocarrils, les oficines de l'administració i les empreses públiques van quedar tancades; únicament les urgències dels hospitals van funcionar. Més del 80% dels i les treballadores del sector privat van respondre positivament a la vaga. Fins i tot els bancs van tancar les portes.

«L'FMI no s'aturarà, assedegat de la sang dels treballadors», va dir Yannis Panagopoulos, president del GSEE, sindicat del sector privat. «Les seves receptes són un desastre i el govern ha de rebutjar-les.»

Davant el Parlament els manifestants van corejar «¡Que surtin els lladres!» i «¡Torneu els diners robats al poble!». «El govern ha presentat un projecte de llei que portarà al col·lapse el sistema de seguretat social i perjudicarà sobre tot les generacions joves. Aquest projecte de llei s'ha de retirar», va dir als manifestants Ilias Vrettakos, el vice-president d'ADEDY. Els sindicats han advertit que convocaran més vagues si el govern no abandona el projecte de llei de reforma de les pensions sense canvis abans que el voti el Parlament a principis de juny.

La crisi s'encomana

Les mesures d'austeritat del govern grec inclouen augmentos d'impostos, retallades de salaris públics i retard de l'edat de jubilació. Les retallades de la despesa pública s'han previst a canvi d'un «rescat» de 140 mil milions de dòlars de la Unió Europea (UE) i el Fons Monetari Internacional (FMI). L'objectiu és reduir el dèficit públic de Grècia a menys del 3% del PIB el 2014 (ara és del 13,6%). (Per a una anàlisi més profunda de la crisi a Grècia vegeu «La resistència obrera a la crisi del capitalisme es posa a prova a Grècia», declaració

del Comitè d'Enllaç Internacional FO-LI, a <http://luchainternacionalista.org/spip.php?article746>).

D'altra banda la crisi grega tendeix a expandir-se. Com als EUA i altres països d'Europa, una gran part del deute públic de Grècia prové dels 28.000 milions d'euros del rescat que Atenes va votar a favor dels seus bancs. Ara, mentre la classe grega dominant pretén extreure 30.000 milions d'euros en retallades anuals dels i les treballadores, els governs de tota Europa i els EUA s'estan preparant per retallar desenes o centenars de milers de milions dels seus pressupostos.

L'hivern passat els bancs van augmentar l'oferta de les taxes d'interès sobre el deute grec, amb l'esperança de fer grans guanys amb pagaments d'interessos mentre donaven a Papandreu una excusa per a les retallades socials que tenia previstes. Però aquest pla va fracassar. Com que els i les treballadores van protestar per les retallades i les potències europees van dividir-se sobre els termes d'un rescat, les taxes d'interès van pujar tan alt que els bancs van arruïnar Grècia a la pràctica. Encara que Grècia va adherir-se a 110 mil milions d'euros de rescat europeu i de l'FMI,

les retallades haurien col·lapsat l'economia fins al 30%. Però aleshores hauria tingut un deute de 300 mil milions d'euros, més del que té ara.

La crisi grega ha desembocat en una crisi europea, i amenaça l'economia mundial. Els bancs estan cada cop més nerviosos respecte els préstecs a Portugal, l'Estat espanyol, el Regne Unit i altres països. Tenint en compte el paper de Grècia com a prestador; mercat d'exportació per a Bulgària, Romania, i Sèrbia; i com a font de treball per als i les immigrades, la crisi també amenaça de devastar la ja empobrida i inestable zona dels Balcans.

A mesura que es van preocupant perquè els governs europeus puguin fer fallida i els bancs perdin enormes sumes de diners, els banquers, cada cop més, es neguen a deixar-se diners uns als altres. Això amenaça amb provocar una nova contracció del crèdit. El rescat de Grècia, pagat als creditors entre els bancs, s'extreurà dels i les treballadores dues vegades: la primera, dels i les treballadores dels països que financen el pla de rescat; i, a continuació, dels i les treballadores gregues, que hauran de pagar els préstecs que formen el pla de rescat. En tots dos casos, el rescat s'utilitzarà com a pretext per a retallades més grans.

Per això s'ha d'estendre la mobilització grega a nivell europeu, convertint-la en una lluita conjunta de la classe obrera i la joventut al vell continent. Una lluita contra el pagament del deute als banquers i especuladors internacionals; per defensar els salaris, les pensions i els serveis públics; per nacionalitzar la banca; per nacionalitzar sota control obrer totes les empreses privatitzades i els sectors claus de l'economia. Hem de renovar dins del moviment obrer l'esperança que podem parar els peus a la dictadura del mercat capitalista i construir una Europa dels i les treballadores.

Muhittin Karkin

El Bloco d'Esquerda vota a favor del pla de rescat financer de Grècia

El 7 de maig el Parlament portuguès debatia la concessió del préstec a Grècia de 2.064 milions d'euros que forma part del fons decidit conjuntament entre la UE i l'FMI per al pla de «rescat» a Grècia. Amb el vot a favor dels 97 diputats/des del Partit Socialista al Govern, els 81 escons de la dreita del PSD, els 21 dels democristians CDS-PP i els 16 del Bloco d'Esquerda. El Partit Comunista (13) i Els Verds (2) van votar-hi en contra.

Tancant la votació Cecilia Honorio, pel Bloco, va afirmar que votaven a favor per una única raó, «perquè ho demana l'estat grec i negar el préstec seria imposar la fallida de Grècia» i va concloure la intervenció: «cal ajudar Grècia i en nom d'aquesta urgència donem suport a l'alternativa de justícia econòmica que el poble grec està defensant.» Els fons no són cap aportació solidària ni un pla d'ajuda per a un poble, sinó l'aplicació de la resolució de la UE que exigeix a canvi dels crèdits —com a garantia de retorn— un atac brutal i sense precedents en dècades a les condicions de vida de tots i totes les treballadores gregues. El destí d'aquests diners no són les necessitats de la població treballadora sinó la devolució dels préstecs de la banca privada, francesa i alemanya principalment. O sigui que els mateixos bancs que fa dos anys van rebre suport amb els plans de «rescat» multimilionaris són els que exigeixen a la UE i als governs que garanteixin el pagament del deute públic grec. Contra aquest pla la classe obrera grega està portant a terme una gran mobilització, amb cinc vagues generals. Es tracta ni més ni menys que d'un pla que res no té per envejar als préstecs que concedia l'FMI a l'Argentina i que suposaven el control del país i la ruïna dels i les treballadores.

Per això és del tot incompreensible que una organització que es reclama «anticapitalista» com el Bloco d'Esquerda doni llum verda al finançament del pla de rescat i austeritat grec. Votar a favor dels crèdits és un suport directe al govern de Papandreu, que treballa a fons per retallar salaris i pensions, serveis socials... i ha provocat diversos morts en la violenta repressió de la protesta obrera. Per això no hi ha cap dubte que qui demana els diners no és el poble grec sinó el govern al qual s'oposa frontalment.

El Bloco està integrat en l'Esquerra Anticapitalista Europea, en la qual participa el Nou Partit Anticapitalista de França o l'Esquerra Anticapitalista/Revolta Global a l'Estat espanyol. En el si del Bloco hi conviuen diverses organitzacions d'esquerra, amb un pes important del Partit Socialista Revolucionari (PSR), un partit que es reclama del trotskisme i del Secretariat Unificat-IV Internacional. Com és possible que des de l'esquerra que s'identifica com a anticapitalista i dirigida per sectors que es reclamen del trotskisme s'impulsin els plans de la UE i l'FMI?

L'actitud del Bloco té conseqüències més enllà de la lluita a Grècia, perquè aquest país és només el punt més avançat d'un pla que s'estén per tot el continent: la factura la paguen els treballadors/es. Com és possible que es doni suport a Papandreu i se l'ajudi amb el crèdit i no s'estigui disposat a donar suport al primer ministre portuguès Sócrates que prepara un pla a la grega anomenat Pla d'Estabilització i Creixement?

Del Bloco també en forma part Ruptura-FER, que és la secció de la LIT-qi a Portugal. Quan hom està dins d'un front pot guanyar o perdre les seves posicions i això no necessàriament obliga a trencar el front, encara que en aquest cas estem parlant d'un tema central de la lluita de classes. Però el que és inadmissible és que a la premsa de Ruptura-FER o de la LIT, que dedica pàgines senceres a recolzar la lluita dels i les treballadores gregues, no hi hagi ni la més mínima menció a aquests fets, ni l'obligada denúncia d'un vot amb el Govern i la dreita. La votació del Bloco compromet la FER i la LIT. Qui calla, atorga; i el silenci inadmissible es converteix en complicitat.

El vot del 7 de maig és un regal enverinat a la classe obrera grega.

Comitè d'Enllaç Internacional (CEI)

Argentina. Fàbrica ocupada de Zanon

Inauguració del col·legi primari i secundari Jorge «Boquita» Esparza

«En el primer any de la defunció del nostre benvolgut company **Boquita Esparza**.

La lamentable pèrdua d'un company de la nostra heroica classe obrera és sens dubte el dolor més gran que com a treballadors i treballadores podem patir.

Però aquest dolor es compensa dia a dia en cadascuna de les lluites que fem per canviar aquesta societat del pes de l'exploració de l'home per l'home. Una lluita en la qual en Jorge «Boquita» Esparza militava amb les seves conviccions fermes, que va dur endavant fins al darrer dia.

En Jorge va militar en la lluita de classes pensant sempre amb una solidaritat que el feia molt particular, convençut que aquest és el camí que hem de transitar els que lluitem sota les banderes de la independència de la nostra classe, i ho va fer des de la seva militància, també des de les seves conviccions religioses -que molts admirem.

En Boquita es va guanyar un lloc de privilegi en les pàgines de la història del moviment obrer i volem fer un homenatge a la seva memòria, activament, mantenint la mateixa batalla incansable que va mostrar amb el seu exemple.

Aquest dimarts inaugurarem el col·legi primari i secundari a Fa.Sin.Pat, perquè en *Boquita* va començar aquest projecte al costat de companyes i companys docents, i per la seva lluita per l'educació a la fàbrica.

Des de l'assemblea dels obrers i obreres de Zanon, al costat del nostre sindicat ceramista de Neuquén diem: **JORGE BOQUITA ESPARZA!**»

Des de LI ens sumem a l'homenatge a un company que va compartir la seva experiència amb nosaltres en la gira que va fer per explicar la seva lluita, i amb el qual ens va unir un entranyable record i un sòlid internacionalisme.

Última Hora.

Israel ataca la solidaritat amb el poble de Gaza

Al tancament d'aquesta edició rebem la notícia de l'atac per part de l'exèrcit israelià contra la «Flota de la Llibertat», que intentava trencar el bloqueig de Gaza amb l'arribada a la Franja d'un grup de vaixells procedents de Turquia amb set-cents activistes i deu mil tones d'ajuda humanitària. El resultat son com a mínim 16 morts.

Poc més d'un any després de la criminal ofensiva sobre el poble de Gaza, que va assassinar 1.300 palestins, Israel vol demostrar que actua amb total impunitat, ara sobre el moviment de solidaritat internacional. Denunciem aquest atac salvatge, una mostra més de terrorisme d'Estat practicat per l'estat d'Israel, i que prepara una gran ofensiva contra el poble palestí, per la que volen cap presència d'organitzacions internacionals.

Exigim:

- La fi immediata del bloqueig de Gaza.
- La llibertat immediata de tots els detinguts
- Investigació i càstig pels responsables militars i polítics de l'atac. I el judici per crims de guerra de la massacre del gener de 2009.
- La ruptura de relacions polítiques, diplomàtiques i comercials amb l'Estat sionista.

Denunciem la complicitat de la UE i del govern Zapatero amb l'estat terrorista i reivindicuem tot el suport per la lluita per una Palestina lliure, unificada, laica i no racista sobre el seu territori històric i per la desaparició de l'estat sionista. Visca la lluita del poble palestí.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Caixa 2100- 3459-38- 2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional.

